

Arrest

nr. 81 316 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 augustus 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is het rijk binnen gekomen met een visum type C, dat op 14 november 2007 werd uitgereikt door de Nederlandse ambassade te Ankara. Op 27 december 2007 legt hij een aankomstverklaring af, waarin hij verklaart op 30 november 2007 te zijn aangekomen en waaruit blijkt dat hij een verblijfsrecht heeft tot 31 december 2007.

Op 25 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 8 december

2008 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet-inoverweging name van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 11 december 2008 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 24 april 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Tevens wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Verzoeker dient een beroep in tegen beide beslissingen, dat bij arrest nr. 30 789 van 31 augustus 2009 wordt verworpen.

Op 8 december 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker actualiseert zijn aanvraag op 10 augustus 2011.

Op 18 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De beslissing is samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 augustus 2011. Dit is de bestreden beslissing die als volgt worden gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend en op datum van 10.08.2011 werd aangevuld door:

K.S. (...) nationaliteit: (...) geboren te (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij BVBA A.(...) d.d. 19.10.2009 voorlegt, voldoet betrokkene niet aan de vereisten wat betreft ononderbroken verblijf. Betrokkene is immers op 30.11.2007 het Schengen gebied binnengekomen en heeft op 27.12.2007 een aankomstverklaring afgelegd te S. (...), België. Dit betekent dat betrokkene geen ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 in België heeft gekend en dat hij zich dus niet dienstig kan beroepen op het criterium 2.8.B.

Betrokkene verklaart eveneens dat hij een relatie zou hebben met mevrouw L.C. (...) die de Belgische nationaliteit bezit en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een ingrijpende impact zou hebben op hun familieleven. Betrokkene verklaart dat zij samenwonen en dat zij een wettelijke samenwoning willen aangaan, maar betrokkene toont dit niet aan. Bovendien blijkt uit de administratieve gegevens van betrokkene dat hij op 03.08.2010 van ambtswege werd geschrapt op het adres van mevrouw L.C. (...) en heeft hij verklaard sinds 17.09.2010 op het andere, bovenvermelde adres te verblijven.

Wat betreft de verklaring dat de zus van betrokkene in België verblijft, verzuimt betrokkene het om bewijzen van verwantschap voor te leggen en toont hij evenmin aan waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn.

Het feit dat betrokkene sinds 30.11.2007 in België zou verblijven, Nederlandse les heeft gevolgd, bereid is om te werken, hier reeds gewerkt heeft, in het bezit is van een getuigschrift als ervaren vakman, hij zich stipt aan de afspraken houdt om kinderen van school op te halen, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

*Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
(...).*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht. Tevens voert verzoeker een schending aan van de rechten van verdediging en meent hij dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Dat verweerder in de ongegrondheidsbeslissing dd. 18.08.2011 stelt dat niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij BVBA A. (...) dd. 19.10.2009 voorlegt, voldoet betrokkene niet aan de vereisten wat betreft ononderbroken verblijf. Verzoeker merkt op dat hij sinds 30.11.2007 in België verblijft. Hij is geïntegreerd in België en heeft een arbeidsovereenkomst. Dat hij in het geval van regularisatie van zijn verblijf kan onmiddellijk tewerkgesteld worden bij de BVBA A.(...).

3.

Dat verweerder verder in de bestreden beslissing stelt dat wat betreft de verklaring dat de zus van betrokkene in België verblijft, verzuimt betrokkene het om bewijzen van verwantschap voor te leggen en toont hij evenmin aan waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn”.

4.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerders motief niet correct is. Verzoekers zus, mevrouw D.K. (...) woont aan (...). Zij heeft twee minderjarige kinderen die inmiddels zeer hechte banden hebben met verzoeker. Dat indien verzoeker terug zou gaan naar Turkije zullen de kinderen van verzoekers zus emotioneel zeer moeilijk hebben. Zij hebben een zeer nauw band met hun oom.

Dat verzoeker opmerkt dat er in casu in elk geval opnieuw sprake is van een stereotiepe motivering welke voor tal van beslissingen geldt.

Dat verzoeker opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en de motiveringsplicht.

6.

Dat tenslotte verweerder stelt dat verzoekers verblijf sinds 2006 in België, zijn duurzame lokale verankerung, zijn werkwillegheid. zijn vrienden-en kennissenkring in België niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie. Verweerder is van oordeel dat deze elementen aangaande de integratie van verzoeker niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 1 9.07.2009.

7.

Dat verweerder evenwel niet op een afdoende manier motiveert waarom deze door verzoeker aangehaalde gegronde motieven in zijn geheel niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie. Dat in algemene bewoordingen stellen dat de door verzoeker ingeroepen motieven niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie geen afdoende motivering uitmaakt.

8.

Dat er sprake is van schending van de materiële motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

9.

Dat, zoals supra reeds gesteld, een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en de motiveringsplicht.

10.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen is.

11.

Verzoeker benadrukt dat de omstandigheid dat verweerder zijn aanvraag onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, slechts een invulling vormt van zijn appreciatiebevoegdheid. In het kader van deze appreciatiebevoegdheid kan worden verwacht dat in de bestreden beslissing op meer uitgebreide wijze wordt ingegaan op de omstandige bewijzen van verzoekers integratie en langdurig

verblijf in de Belgische samenleving. Verzoekers uitgebreide vrienden en kennissenkring in België. verzoekers mogelijkheid tot onmiddellijke voltijdse tewerkstelling voor onbepaalde tijd. die verzoeker in casu had voorgelegd.

12.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder."

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verwerende partij laat vooreerst gelden dat bij lezing van verzoeker enig middel blijkt dat verzoeker in gebreke blijft in te gaan op de door hem nochtans voorgehouden schending van art. 9 van de wet betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers van 30.04.1999, van het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden. zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992. Arr. R.v.St. 1992. z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750. 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die de formele motiveringsverplichting betreffen, laat de verwerende partij gelden dat zij bij lezing van de toelichting van het middel, vaststelt dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994. z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298: RvS 5 februari 2007. nr. 167.477).

De verwerende partij laat verder gelden dat:

- *verzoeker tevens de schending aanvoert van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, hetgeen aldus betrekking heeft op de materiële motiveringsplicht.*

- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).*

- *wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.*

Verzoeker poogt voor te houden dat het motief dat verzoeker verzuimt bewijzen van verwantschap voor te leggen en niet aantoonbaar waarom dit een concrete grond voor regularisatie zou zijn doch er dient te worden vastgesteld dat verzoeker vervolgens in gebreke blijft verder in te gaan op deze motivering en uiteen te zetten om welke reden deze motieven onredelijk zouden zijn.

Verzoeker toont niet aan dat hij wel bewijzen van verwantschap had voorgelegd bij zijn aanvraag, en toont evenmin aan dat hij in zijn aanvraag had toegelicht waarom dit een concrete grond voor regularisatie zou zijn: verzoeker gaat in zijn verzoekschrift zelfs niet eens in op deze motieven. Overigens, waar verzoeker in zijn verzoekschrift allerlei beschouwingen uit nopens de kinderen van zijn zus', verliest hij kennelijk uit het oog dat deze beweringen niet voorkomen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat hij zich hierop niet heeft beroepen t.a.v. de gemachtigde. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het

ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794. 30.3.1994. R.A.C.E. 1994. z.p.).

Verder laat verwerende partij gelden dat de verzoeker evenmin gevolgd kan worden waar hij poogt voor te houden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt daarentegen de specifieke situatie van verzoeker en de door hem in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171. RvS 27 juni 2007, nr.172.821. e.a.).

Tot slot kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat de motieven van de bestreden beslissing niet in zijn geheel kunnen weerhouden worden. Verzoeker poogt voor te houden dat meer diende te worden ingegaan op de aangevoerde integratie en langdurig verblijf, quod non.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker uit het oog verliest dat opdat hij op basis van het criterium 2.8.B kan worden geregulariseerd, hij aan de cumulatieve voorwaarden dient te voldoen, quod non in casu. Immers heeft de gemachtigde vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarde, zodat verzoeker zich niet dienstig op het criterium 2.8B kan beroepen.

De gemachtigde stelt nopens de aangevoerde elementen van integratie in de bestreden beslissing terecht dat dit niet kan weerhouden worden als grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd 19. 07.2009".

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden; zijn beweringen falen in rechte en in feite. De bestreden beslissing werd geheel terecht genomen, en ten genoegen van recht gemotiveerd.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoeker aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken, zodat er ook geen sprake is van een stereotiepe motivering. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien, zoals verzoeker aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Verzoeker geeft aan het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing. Hij benadrukt vooreerst dat hij sinds 30 november 2007 in België verblijft, geïntegreerd is en een arbeidsovereenkomst heeft, waardoor hij in het geval zijn verblijf geregulariseerd wordt, onmiddellijk tewerkgesteld kan worden. Tevens benadrukt hij de zeer hechte band die hij heeft met de twee minderjarige kinderen van zijn zus. Hij meent dan ook dat de motieven hieromtrent niet correct zijn. Verzoeker betoogt dat het motief in de beslissing, met name dat de elementen van integratie niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19 juli 2009, niet afdoende is, nu verweerder niet motiveert waarom de door hem aangehaalde gegrondheidsmotieven "*in hun geheel*" niet kunnen worden weerhouden als grond voor regularisatie. Verzoeker benadrukt dat de omstandigheid dat verweerder zijn aanvraag onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie slechts een invulling vormt van zijn appreciatiebevoegdheid. En dat in het kader van deze

appreciatiebevoegdheid op meer uitgebreide wijze dient te worden ingegaan op de omstandige bewijzen van zijn integratie en langdurig verblijf in de Belgische samenleving. Verzoeker meent dan ook dat er sprake is van een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat *in casu* de schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris, zoals verzoeker terecht aanhaalt, over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*

en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij wees op zijn verblijf sinds 2007, zijn lokale verankering, zijn goede kennis van de Nederlandse taal, zijn vele vrienden en kennissen, zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, zijn relatie met een Belgische dame van Turkse origine met wie hij een feitelijke gezinzel vormt en op zijn band met zijn zus die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft.

Verzoeker meent dat verweerder een ongegrondheidsbeslissing heeft genomen zonder in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid, uitgebreid en op afdoende wijze in te gaan op de voorgelegde omstandige bewijzen van zijn verblijf en zijn duurzame lokale verankering in de Belgische samenleving. Verzoeker benadrukt dat de omstandigheid dat verweerder de aanvraag onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, slechts een invulling vormt van zijn appreciatiebevoegdheid. Hij meent dat verweerder niet motiveert waarom de aangehaalde gegrondheidsmotieven en bewijsstukken in hun geheel niet kunnen worden weerhouden als grond voor regularisatie.

In de bestreden beslissing wordt inzake de door verzoekers aanhaalde elementen het volgende gemotiveerd:

“(...)Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij BVBA A. (...) d.d. 19.10.2009 voorlegt, voldoet betrokkene niet aan de vereisten wat betreft ononderbroken verblijf. Betrokkene is immers op 30.11.2007 het Schengen gebied binnengekomen en heeft op 27.12.2007 een aankomstverklaring afgelegd te S. (...), België. Dit betekent dat betrokkene geen ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 in België heeft gekend en dat hij zich dus niet dienstig kan beroepen op het criterium 2.8.B.

Betrokkene verklaart eveneens dat hij een relatie zou hebben met mevrouw L.C. (...) die de Belgische nationaliteit bezit en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een ingrijpende impact zou hebben op hun familieleven. Betrokkene verklaart dat zij samenwonen en dat zij een wettelijke samenwoning willen aangaan, maar betrokkene toont dit niet aan. Bovendien blijkt uit de administratieve gegevens van betrokkene dat hij op 03.08.2010 van ambtswege werd geschrapt op het adres van mevrouw L.C. (...) en heeft hij verklaard sinds 17.09.2010 op het andere, bovenvermelde adres te verblijven.

Wat betreft de verklaring dat de zus van betrokkene in België verblijft, verzuimt betrokkene het om bewijzen van verwantschap voor te leggen en toont hij evenmin aan waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn.

Het feit dat betrokkene sinds 30.11.2007 in België zou verblijven, Nederlandse les heeft gevolgd, bereid is om te werken, hier reeds gewerkt heeft, in het bezit is van een getuigschrift als ervaren vakman, hij zich stipt aan de afspraken houdt om kinderen van school op te halen, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: er is onvoldoende bewezen dat verzoeker ononderbroken in België blijft sinds 31 maart 2007. Deze voorwaarden worden als een

dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. De verweerder geeft met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde relatie met een Belgische dame en zijn band met zijn zus weliswaar een afzonderlijk motief op. Deze motieven kunnen evenwel de beslissing niet schragen nu blijkt dat aangaande de overige door verzoeker aangehaalde elementen, met name zijn verblijf sinds 2007, zijn lokale verankering, zijn goede kennis van de Nederlandse taal, zijn vele vrienden en kennissen, zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, wordt gemotiveerd door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden hiervan. Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een ononderbroken verblijfsduur sedert een welbepaalde datum, zodat *in casu* voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Deze elementen worden verder niet in aanmerking genomen en worden dus niet onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

De schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen. Het middel is in de opgegeven mate gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel tot de ruimste vernietiging leidt, dient niet verder te worden ingegaan op de overige onderdelen van het opgegeven middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 augustus 2011 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN